

Verše pro rok 2015

Sbor

Okuste a užijte, že Hospodin je dobrý. Blaze muži, který se utíká k němu.

Žalm 34,9

Stanice Neveklov

Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh milosrdný, nenechá tě klesnout a nepřipouští tvou zkázu.

5. Mojžíšova 4,31

Stanice Kralupy nad Vltavou

Kéž by tvá ruka byla se mnou a zbavila mě zlého, aby na mne nedolehlo trápení!

1. Paralipomenon 4,10

Skupinka v Mělníku

A tak, moji milovaní bratři, buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.

1. Korintským 15,58

Staršovstvo

Já jsem živ a také vy budete živi.

Jan 14,19

Diakonie

Požehnan buď Hospodin, že vyslyšel mé prosby!

Žalm 28,6

Pěvecký kroužek

Neboj se, jen věř!

Marek 5,36

Doprovodná (chválicí) skupina

Já jim dávám věčný život, nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé.

Jan 10,28

Klub Samaří

Ježíš jí řekl: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.

Jan 11,25-26

Hospodářská rada

Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou.

Matouš 6,19-20

Nedělní besídka a náboženství

V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým.

Efezským 5,21

Dorost

Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!

1. Korintským 15,57

Awana

V tebe nechť doufají, kdo znají tvé jméno. Vždyť ty, kdo se dotazují po tvé vůli, neopouštíš, Hospodine.

Žalm 9,11

Mládež

Neboj se, země, jásej a raduj se, neboť veliké věci vykoná Hospodin.

Joel 2,21

Old stars

A tak, moji milovaní bratři, buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.

1. Korintským 15,58

Setkání maminek

Okuste a užijte, že Hospodin je dobrý. Blaze muži, který se utíká k němu.

Žalm 34,9

Nestárnoucí generace

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.

Jan 13,34

Slovo kazatele úvodem

Milí sourozenci,

vítám vás v novém roce 2015! Vánoce rychle proběhly, společným shromážděním jsme se na Silvestra rozloučili se starým rokem a společně s poutníky Evropského setkání mladých, organizovaného komunitou z Taizé, vstoupili do roku nového. Jak jsem se snažil ukázat v novoročním kázání, nový rok 2015 je pro nás širokou mořskou hladinou, po které plujeme. Také jsme poutníky, cestovateli, je před námi mnoho rozhodování, můžeme hledat a určovat směr a způsob své cesty. Ti, kteří už mají nějaké duchovní zkušenosti, si jsou vědomi nejen krásy mořské hladiny, ale také různých nebezpečí silného víchru, bouří a skrytých nástrah pod hladinou. Rádi loď svého života řídíme, ale nebezpečí jsou velká. Jestliže na plavbu nestačili ani apoštolé a jestliže začal tonout i tak odvážný člověk jako apoštol Petr, co teprve my? Někdy vlny vzbuzují strach a zvláště ve tmě všechny tragédie a horory dnešního světa vypadají ještě hrozivěji a děsivěji. Díky Bohu, že i pro nás zní Ježíšovo evangelium:

„VZCHOPTE SE, JÁ TO JSEM, NEBOJTE SE!“

(Mt 14,15).

Ježíš Kristus je ten, kdo podává ruku a chce nás vést. Pokud On bude řídit loď našeho života, máme šanci doplnout do cíle jako jednotlivci i jako Kristova církev.

Pomáhejme si při plavbě, povzbuzujme se a podle svých možností služme druhým a ukazujme k tomu, který je vládcem i nad bouřemi.

Jak nejlépe zahájit nový rok? Věnujme zvýšené úsilí modlitbám. Pomocí a inspirací nám může být připravený Alianční týden modliteb. Nebudme jen sólisty, ale využívejme společenství církve, abychom se dělili o to, co nám bylo svěřeno a mohli přijímat od druhých to, co chybí zase nám. Boží požehnání do nového roku Vám všem!

Pavel Černý

Zvěst

Slyšela jsem a přijala
tu ZVĚST
KRISTUS vstal
z mrtvých

Pošeptala jsem ji stromu
určenému k likvidaci
nadechl se – pousmál
a naposledy zanotoval

pohladila jsem letokruhy
stejně pevné a důstojné
jako ty na kříži
krása se dá zneužít

krajina zestárla žalem
ale teď bude líp
když můžeme tu ZVĚST
chránit zalévat a
opatrovat.

P.F. 2015

Spěcháme o závod
s prašanem za víčky
k dalšímu roku.
Zatím je maličký.

Zdravíme stříbrně
zlaté i měděně
s bláhovou nadějí
že bude tajemně.

Vysypeme z košíků
všechny ty nelásky
v náručí zůstanou
smíškovské oblázky

Jaroslav Schnerch

Alianční týden modliteb 2015

Alianční týden modliteb na rok 2015 proběhne v týdnu od 4. do 11. ledna 2015.

Letošní název Aliančního týdne modliteb

„Hospodin dá vyrůst spravedlnosti“

je převzat z textu proroka Izajáše 61:11. Samotné biblické texty a zamyšlení jsou zaměřeny na různé aspekty pochopení, jak Bůh sám je Bohem, který bere spravedlnost vážně a jak být obrazem Boha, který je kromě jiného i Bohem spravedlnosti.

Budeme se proto také přimlouvat za náš justiční systém, policii, některé oblasti největší nespravedlnosti, která jistě volá k nebesům po nápravě.

Představme si, jak by asi naše země i naše města vypadaly, kdyby většina lidí skrze poznání Krista, jako nejvyššího znamení a tajemství spravedlnosti, byla vnitřně nasměrována k dobru, právu a spravedlnosti. Kdyby se právo valilo jako voda a spravedlnost jako stále proudící potok. Žijeme ve společnosti, která je

nedůvěřivá a cynická vůči svým institucím, což vede k ohromné pasivitě a ztrátě naděje i radosti. Církev se tomuto trendu musí stavět a do velké míry tak již činí.

Přeji vám požehnaný čas během společných modliteb s křesťany z různých církví.

Velikou moc má modlitba spravedlivého a věřím, že zvláště společné modlitby napříč církvemi mají před Bohem své zvláštní místo. Milost a pokoj Boží přeje

Mgr. Jiří Unger - tajemník ČEA

Hospodin dá vyrůst SPRAVEDLNOSTI

At' se valí právo jako voda a spravedlnost jako stále proudící potok.

(Ámos 5,24)

Pondělí 5. 1. 2015 v 18.30

Sbor ČCE v Libni (U Pošty 6, Praha 8)

Úvody k modlitbám:

Petr Brzobohatý (SKC) a Jiří Bukovský (KS)

Vede: Roman Mazur

Úterý 6. 1. 2015 v 18.30

Sbor CB na Vinohradech (Římská 43, Praha 2)

Úvody k modlitbám: Zdeněk Waserbauer,

M. Švehla a F. Sedlák

Vede: Pavel Mošner

Středa 7. 1. 2015 v 18.30

Křesťanské společenství – Palmovka

(Na Žertvách 23, Praha 8)

Úvody k modlitbám: Romana Čunderlíková

(ČCE) a Pavel Černý (CB)

Vede: Lubomír Ondráček

Čtvrtek 8. 1. 2015 v 18.30

Sbor CB na Smíchově (Vrázova 4, Praha 5)

Úvody k modlitbám:

Dušan Hejbal (SKC) a Jakub Malý (ČCE)

Vede: Bronislav Matulík

Taizé-Praha 2014

Taizé – z historie

Vše začalo v roce 1940, kdy pětadvacetiletý bratr Roger odešel ze svého rodného Švýcarska, aby se usadil ve Francii, rodné zemi své matky, se záměrem vytvořit zde komunitu. Byla druhá světová válka. Vesnička Taizé měla vhodnou polohu k přijímání válečných uprchlíků. Byli to většinou Židé.

O Velikonocích v roce 1949 se prvních sedm bratrů komunity zavázalo ke společnému životu v celibátu a ve velké prostotě.

Komunitu Taizé dnes tvoří víc než sto bratrů pocházejících z asi třiceti různých národů, katolíků i různých protestantských vyznání. Bratři se živí výhradně svou prací a nepřijímají žádné dary. Někteří bratři žijí ve skupinkách v chudých částech Asie, Afriky a Latinské Ameriky.

Během let počet návštěvníků Taizé stále vzrůstá. Každý týden se zde shromažďují mladí z různých kontinentů. Ve společenství s ostatními zde hledají smysl svého života. Všichni jsou zváni, aby po návratu domů začali uskutečňovat to z evangelia, co pocho-pili, a aby se stali nositeli pokoje a smíření mezi těmi, kdo žijí v jejich okolí.

Evropské setkání

Evropské setkání není nějaká konference. Mladí lidé, kteří přijedou, nepatří k nějaké politické ideologii nebo hnutí, nejde o žádný finanční zájem. Pocházejí z různých církví a křesťanských tradic. Někteří z nich říkají, že v Boha nevěří.

Aby mohli přijet, musí překonat geografické i lidské hranice. Nepřijedou proto, aby se utápěli v pesimismu, ale aby zahlédli znamení naděje a připravili se na rozhodnutí angažovat se v místech, kde žijí.

Mladí hosté přijeli z celého kontinentu, od Portugalska a Španělska po Ukrajinu a Rusko, od Švédska a Norska po Bulharsko a Itálii. Někteří přijeli také z dalších světadílů. Neřečnili o Evropě, ale byli spolu, hledali a modlili se.

Od 29. prosince se městem pohybovaly davy mladých lidí, které zaplnily místní chrámy. Večer se haly v Letňanech, které obvykle bývají naplněné vystavovaným zbožím a kde se podepisují smlouvy, proměnily v místa modlitby. Společná modlitba je srdcem setkání. Desetitisíce mladých lidí sedí na zemi. Začne tichá píseň, v několika různých jazycích se přečte pár vět z Bible a následuje dlouhá chvíle ticha, kdy všichni setrvávají v rozjímání.

Jednoduchost použitých gest a slov otvírá prostor svobodě, ve které můžeme zažívat vnitřní pokoj. Společná modlitba přetváří každodenní život. Je tu životní síla, která přesahuje stres, zábavu nebo výkonnost za každou cenu. V srdci každého člověka, tam, kde jsme nejvíc sami sebou, na nás čeká Bůh.

Z promluvy bratra Aloise na večerních setkáních

... Být zde společně v České republice, ve středu Evropy, je velká radost. Už dnes, v tento první den setkání, chceme poděkovat všem, kdo nám připravili tak vřelé přijetí

... Během dnů našeho setkání se budeme modlit za ty, kteří trpí násilím a válkou – lidi z Ukrajiny, středního Východu a dalších míst. Libanonci, kteří jsou zde s námi, v sobě nosí strasti svého regionu. Jejich vlast hostí tisíce utečenců z Iráku a Sýrie.

... To platí i dnes! Aby Evropa mohla žít v míru a přispívat k pokoji ve světě, musí samozřejmě být budována na užších ekonomických a politických vztazích. Ale tato motivace musí tryskat z hlubšího pramene. Pro nás je tento zdroj v pokoji, který nám předává Kristus. Chtěli bychom být kvasem mezi lidmi. K tomu je nezbytné, abychom Boží pokoj přijali do svých srdcí. V následujících měsících nás

povedou tato slova evangelia: „Vy jste sůl země.“ Kristus nás varuje: dávejte pozor, aby sůl neztratila chuť! Nesmíme se poddat malomyslnosti a pesimismu.

... Existuje velké množství způsobů, jak se přiblížit zdroji Kristova pokoje. Je to modlitba, i když třeba jen ubohá. Také krása přírody nebo krása, kterou nám odhaluje umění. Abychom mohli být solí země, je nezbytné, abychom v sobě udržovali živou „chuť do života“. Ale jak? Budete o tom mluvit zítra ráno. Radostně a celou svou silou se snažme najít nějaké odpovědi. Ježíš nás ubezpečuje: „Hledejte a naleznete.“

pondělí 29. prosince 2014 večer

... Stejně jako v mnohých částech světa jsou tu křesťané v menšině, jak tomu bylo v době prvních křesťanů. Jsou solí země ne tím, že by usilovali o moc nebo že by vnucovali společnosti své přesvědčení, ale tím, že jsou prostými tvůrci pokoje a že se zasazují o spravedlnost na místech, kde žijí. Chtěl bych křesťanům České republiky říct toto: vy skutečně jste sůl země. Je to pravda dnes, stejně jako v minulosti.

úterý 30. prosince 2014 večer

... Když jste přijeli do Prahy, dostali jste „Podněty“ pro příští rok, které se soustředí na Ježíšovu výzvu být solí země. Neříká „musíte být“, ale jednoduše „vy jste sůl země“. Tato sůl je smíšená se zemí lidství. Kristus nás posílá, abychom přinesli radostnou zvěst o Boží lásce na všechna místa.

... My všichni chceme být poutníky důvěry na místech, kde žijeme. Důvěra víry je to, co nám každý den vdechuje život. Velké slavnosti, jako je naše setkání v Praze, nemá být něčím, co je samo pro sebe, ale podporovat nás na cestě kupředu.

středa 31. prosince 2014

... Dostalo se nám tak vřelého přijetí. Děkujeme za ně rodinám, farnostem a sborům. Poděkovat bych chtěl také pražskému arcibiskupovi kardinálu Dukovi a předsedovi Ekumenické rady církví v České republice Danielu Fajfroví stejně jako dalším představitelům církví i lidem z veřejné správy, kteří umožnili, že naše setkání probíhá tak hladce. Děkujeme i za školy, které můžeme využít.

... Kristus dal svůj život, aby shromáždil všechny lidi v jednu velkou rodinu. A volá své následovníky, aby byli ve světě znamením jeho pokoje. To proto, aby bylo možné takové znamení utvořit, je potřeba smíření mezi křesťany tak naléhavá.

... Jednou z otázek, na kterou my, křesťané, chceme urychleně najít odpověď, je: jak ukázat svými životy, že je možná jednota i při respektování pluralismu?

Rozdíly mezi křesťany tu budou stále: zůstanou pozváním k upřímnému dialogu. Mohou být také obohacením. Nepřišel ale čas, dát přednost křesťní identitě, která je nám všem společná a která nás už v Kristu spojuje?

... Kristus dává jednotu, kdy chce a jak chce. Ale pokud ji společně neočekáváme, jak nám může tento

dar dát? Apoštolové dostali dar Ducha svatého tehdy, když byli společně i s Marií shromážděni pod jednou střechou. A Duch svatý nás v naší rozmanitosti stále sjednocuje.

... Přijmeme, že budeme pokračovat v cestě, kterou předem neznáme, zakořenění v těchto Izajášových slovech: „Slepé povedu cestou, již neznají.“ V Ducha svatého vkládáme důvěru, že nás povede po stále ještě neznámých cestách. Jeho vnuknutí nás připravuje na to, abychom se stali věrohodnými svědky jednoty.

čtvrtek 1. ledna večer

Čtyři podněty, jak být „solí země“

Sdílet s lidmi okolo nás chuť do života

„Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena?“ (Mt 5, 13)

Být solí země je Boží dar, který chceme s radostí přijmout. Tím, že budeme solí země, můžeme předávat chuť do života. A když pracujeme na tom, aby život těch, kteří nám byli svěřeni, byl krásnější, dostává náš život smysl.

Jestliže čelíme velkému množství překážek a ptáme se sami sebe: „Proč se ještě snažit?“, měli bychom si připomenout, že už malé množství soli může dát chuť.

Skrze modlitbu se učíme pohlížet na sebe, jak se na nás dívá Bůh. On vidí naše dary, naše schopnosti. Neztratit chuť znamená angažovat se tělem i duší a důvěřovat Božím darům v nás.

Hledejme, co nás i ostatní podněcuje k růstu a vede k naplnění.

Angažovat se pro smíření

„Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeň, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem.“ (Mt 5, 23–24)

V nás všech je touha žít společně jako jedna lidská rodina. Nestane se to ale samo od sebe, a to ani v rodině, ani mezi přáteli, v našich městech a vesnicích nebo mezi národy.

Pokud křesťané žijí ve smíření, stávají se významným uprostřed lidstva, které se snaží o vlastní jednotu.

Jsou situace, kdy je smíření naléhavé. Abychom se pro něj mohli angažovat, musíme porozumět strachům, které svazují ostatní v předsudcích. Měli bychom si taky uvědomit, že druzí proti nám mohou něco mít.

Evangelium nás volá, abychom kolem sebe nešířili zášť zděděnou z minulosti a nepředávali ji další generaci.

Odvážme se podněcovat setkání mezi lidmi, kteří nesdílejí stejné názory, stejný způsob života nebo náboženství, kdo nepocházejí ze stejné kultury nebo sociálního prostředí. Poznávejme se vzájemně, zveme jeden druhého na návštěvu. Mějme odvahu požádat o odpuštění a odpustit.

Dát se do služby pokoji

„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“ (Mt 5, 9)

Pokoj je něco víc než jen nepřítomnost konfliktu. Je to štěstí. Dává každému spravedlivé místo. Je to plnost života. Když v sobě přijímáme Boží pokoj, rozšiřuje se mezi ty, kdo jsou kolem nás, mezi všechno stvoření.

Touha po pokoji otevírá naše srdce a naplňuje je soucitem ke všem. Vyjadřuje se postojem pohostinnosti a laskavosti v našich rodinách, v našem sousedství, v našem každodenním životě.

Pokoj je také kořenem spravedlnosti ve větším měřítku. Můžeme být překvapeni, že ve společnostech, kde luxus a bída existují vedle sebe, vyvstávají různé formy násilí? Sdílení bohatství snižuje napětí a je důležitým přínosem ke společnému dobru.

Někteří lidé se zasazují o šíření pokoje tím, že na sebe berou zodpovědnost ve veřejném životě své země – v různých sdruženích, ve společnostech, kde pracují, nebo tím, že pomáhají lidem se zvláštními potřebami.

Vydejme se k někomu, pro koho pokoj neexistuje. Budme zvláště pozorní k přistěhovalcům. Všimějme si nespravedlivých situací a poskytněme ochranu těm, kdo jsou zranitelní. Rozpoznávejme moderní formy otroctví. Připojme se k ostatním v modlitbách za mír, například tím, že každou neděli setrváme půl hodiny v tichu.

Starat se o zemi

„Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“

Mt 5, 5

Tiší a mírní jsou ti, kteří se nevnučují. Nechávací prostor ostatním. Nepřivlastňují si zemi. Mírnost není rezignace, ale schopnost ovládat násilné impulsy, které v nás jsou.

Země nám nepatří. Byla nám svěřena, abychom se o ni starali. Zdroje naší planety nejsou neomezené. Máme povinnost solidarity nejen mezi jednotlivci a národy, ale i s generacemi, které přijdou po nás.

Ve způsobu, jakým používáme a spotřebováváme přírodní bohatství, je nutné najít správnou rovnováhu mezi základními potřebami a touhou mít stále víc. Veškerá naše zručnost a kreativita jsou potřeba, aby bylo možné najít životní styl, který umožňuje trvale udržitelný rozvoj. Musíme své schopnosti využívat v každodenním životě. Také je ale nutné podněcovat vědecký výzkum, inspiraci v umění a vytváření nových projektů pro společnost.

Podívejme se na způsob, jakým žijeme, a hledejme, jak zjednodušit to, co je možná umělé a nepřiměřené. Zjednodušení života pro nás může být pramenem štěstí. Otvírejme prostor pro sdílení: co můžeme dát a co přijímat? Nezapomínejme Boha chválit za stvoření. Udělejme si proto čas na ztišení a rozjímání.

Bratr Alois, 2015

Církev zapálená Duchem svatým

V novozákonním čtení jsme slyšeli charakteristiku Kristovy církve, která se nově zformovala ve výhni Ducha svatého. Četli jsme o církvi, která byla naplněna a zmocněna Duchem svatým. Jak tato Duchem svatým zformovaná církev vypadala? Co měla a jaká byla? Tyto otázky přitahovaly pozornost křesťanů v každé době. Někdy se prvotní církev příliš idealizovala. Ne, nebyla ideální! Vždyť nebyla složena z andělů, ale z lidí. Měla své problémy a zápasy. Např. napětí v sociální službě mezi vdovami ze Židů a z helénistů, které bylo řešeno povoláním diakonů. Prvotní církev měla i své podvodníky – Ananiáše a Safiru. Tito manželé předstírali, že dávají všechny peníze za prodaný dům k nohám apoštolů. Nemuseli to udělat, nikdo je k tomu nenutil! Přitom předstírali, že dávají všechno. Písmo říká, že lhali Duchu svatému. To bylo rychle odhaleno. Prvotní církev se potýkala s rivalitou, pomluvami, nemorálností, tak jako církev v dnešní době. Církev měla své problémy, ale s Boží pomocí je řešila. Vždy se znovu a znovu vracela k základnímu pověření jít ke všem národům, získávat učedníky, křtít je a učit je zachovávat všechno, co jim Pán Ježíš Kristus přikázal. Naše otázka může znít: Co bylo na tehdejší církvi příkladné? Čím byla tato církev naplněná Duchem svatým typická?

Dnešní text ze Skutků apoštolských, doporučený jeruzalémskými církvemi pro Týden modliteb za jednotu křesťanů, naší pozornost obrací ke znakům živé církve. Blízký spolupracovník sv. Pavla, lékař a evangelista Lukáš shrnuje tyto znaky ve 42.v. takto: Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. Následující verše rozvádějí znaky jeruzalémské církve do názornější podoby.

1. Studium apoštolského učení

Lidé, kteří uvěřili, se věnovali učení apoštolů. Je tam napsáno: Vytrvale poslouchali učení apoštolů. Můžeme povědět, že po letnicích Duch svatý otevřel v Jeruzalémě školu. Učiteli byli apoštolé, které Ježíš pověřil a připravil. A potom tam byly tisíce žáků v této škole. Možná to dnes někoho překvapí. Duchem naplněná církev a noví křesťané jdou do biblické školy. Možná bychom čekali přinášení proroctví, různá vidění, činění zázraků.... Překvapivě první charakteristikou je vytrvalost v naslouchání učení apoštolů – tedy studium. Tehdejší Biblí byla Písma Starého zákona. Nový zákon ještě nebyl sepsán, ale byli zde apoštolé, kteří vyučovali základy víry a připravovali nové křesťany k následování Krista a ke službě Bohu i lidem. Kdo byli tito lidé, kteří vytrvale poslouchali učení apoštolů? Byli to lidé, kteří byli o svátcích letnic v Jeruzalémě ze všech možných míst římského impéria. Po vylití Ducha svatého na čekající učedníky zaznělo na ulici kázání apoštola Petra – byla to, dnešními slovy „pouliční evangelizace“. Mnoho lidí přijímalo víru v ukřižovaného a vzkříšeného Mesiáše. Podle evangelia jich bylo 3000. Tito lidé uvěřili v Mesiáše, ale ještě netušili, co znamená být křesťanem - Kristovcem. Potřebovali vedení apoštolským učním. Potřebovali vyučování (katechezi), potřebovali slyšet zkušenosti těch, kteří sami s Kristem žili a byli od Krista vyučeni.

První křesťané nebyli pouze v nějakém emocionálním vytržení. Jejich intelekt byl zaměstnán, museli přemýšlet a studovat teologii. Teologie je myšlení o Bohu. Teologií se zabývá každý křesťan, který studuje učení apoštolů a přemýšlí o své víře. Dnes, v době postmoderny je třeba připomínat, že Boží slovo je třeba studovat a vykládat. Tím nemám na mysli pouze odbornou teologii včetně jazyků Bible, hebrejštiny a řečtiny. Myslím na systematické studium apoštolského učení, které nám prostředkuje Bible. Kolikrát se v dějinách církve stalo, že nástrojem duchovní obnovy byli lidé, kteří se poctivě a důkladně otevřeli studiu a vlivu Božího slova. Najdeme jich jak na katolické, tak na protestantské straně celou řadu. Každá obnova církve je spojena s novým porozuměním apoštolskému učení.

Z textu vidíme, že studium a plnost Ducha svatého jdou dohromady. Noví učedníci sedí u nohou apoštolů a vytrvale poslouchají učení apoštolů. Lidé dychtivě naslouchali učení apoštolů, jejichž autorita byla potvrzována zázraky. Ještě ve 2K 12,12 apoštol Pavel odkazuje k zázrakům, jako k tomu, co potvrzuje autoritu apoštola. Píše: Znaky mého apoštolství se mezi vámi projeví s přesvědčivou vytrvalostí, v znameních, divech a mocných činech. Věrnost učení Nového zákona je dnes věrností učení apoštolů. U nás v Evropě pocítujeme potřebu rozvinout evangelizaci! Církev v Evropě ubývá. V jiných kontinentech, v Africe, Asii, Latinské Americe... církev roste často po tisících, ale je tam velká potřeba vyučování.

2. Druhým znakem Duchem svatým naplněné církve je společenství

Náš text to říká velmi prostě: Byli spolu. Řecké slovo koinonia – znamená společenství. To je víc, než pouhá množina lidí. Tito lidé se na něčem společně podíleli, společně sdíleli Boží milost. Apoštol Jan píše. Naše koinonia – společenství je s Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem (1J 1,3). A apoštol Pavel připojí: koinonia – společenství Ducha svatého (2K 13,14).

Je toho mnoho, co nás rozděluje. Může to být národnost, jindy kultura, gender, věk, politika, sociální skupina, církevní příslušnost. Můžeme být vůbec někdy jednotní? Boží slovo říká, že ano! Naše koinonia - společenství ale musí být s Otcem a jeho Synem v Duchu svatém. Jestliže máme společného Otce, jestliže jsme spojeni v jeho Synu – Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu a v Duchu svatém, pak jsme v jednotě.

Jednou se jedna nevěřící socioložka dívala na velké světové křesťanské shromáždění. Svými termíny popsala toto pestré shromáždění: To je sociologická nemožnost! Ano, takové to je v církvi. Sociologická nemožnost se stává možnou. Třeba ve chvíli modlitby či slavení eucharistie - sv. večeře Páně.

Pozor, to ale není všechno! Sdílet se máme i my mezi sebou. Máme nejen duchovní obdarování, ale máme i prostředky, jak vyjádřit jednotu. Apoštol Pavel použil slovo koinonia, když hovořil o sbírce v řeckých sborech ve prospěch jeruzalémské církve, která se dotkla chudoba. Je zajímavé, že přídavné jméno koinonikos znamená štědrý. Křesťané v církvi naplněné Duchem svatým nebyli egoisté a sobci. Cítili s druhými. Společenství se dotýkalo i materiálních věcí, jídla a peněz. Jak si toto musíme často připomínat, když přes všechny problémy žijeme v té bohatší části světa. Někdy máme tendenci přeskočit tato slova o společenství v materiálních věcech. Sdílení se v potřebném a vzájemná pomoc. Četli jsme: 44: Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. 45 Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Kousek od Jeruzaléma byla v Kumránu esejská komunita. Její členové odevzdali všechno, co měli. Takovou cestou šli mnozí další – např. František z Assisi a také dnes jsou křesťané, kteří jdou touto cestou, že vzdají všeho osobního vlastnictví. Byli ale takoví, kteří chtěli osobní vlastnictví zakázat. To ale není křesťanské učení, to je marxismus. V jeruzalémském sboru bylo dávání dobrovolné. Někteří prodali své domy a všechny peníze dali na Boží dílo. Jiní si domy ponechali, aby jimi sloužili jiným způsobem, jako např. Lydia, která ve Filipis svůj dům otevřela pro apoštolskou misi a pravděpodobně první církev v Evropě. Diakonie, charita, sociální služba musí mít pevné místo v církvi. Zvláště my v Evropě potřebujeme překonávat sobectví a individualismus.

3. Křesťané lámali chléb a modlili se. Společná bohoslužba.

První církev konala společně bohoslužbu a uctívala Boha. Lámání chleba označuje nepochybně svatou večeři Páně – eucharistii. Slovo Nového zákona pro modlitbu znamená uctívání, adoraci. Je pozoruhodné, že první křesťané měli dvě roviny setkávání. Chodili se modlit do chrámu, ale také se modlili ve svých domech. Mohli bychom dnešními výrazy povědět, že v chrámu se uskutečňovala více formální a slavnostní bohoslužba a v domácím prostředí bohoslužba neformální. Podle tohoto modelu byl jeruzalémský sbor rozdělen do malých skupin. V nich se studovalo apoštolského učení, konaly se neformální modlitby a uskutečňovalo se společenství vzájemné pomoci.

Křesťanská bohoslužba je radostná, je plná naděje, vždyť je to shromáždění kolem Krista. Jak je možné, že někdy křesťanská bohoslužba připomíná pohřeb. Písňe se vlečou hlemýžďím tempem, nikdo nic neřekne, nikdo se nesměje.... Na druhou stranu bohoslužba první církve v Jeruzalémě nebyla neuctivá. Radost je jedním ze znaků autentické bohoslužby (lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem), na druhou stranu jsme četli (43): všech se zmocnila bázeň – vnímali, že Bůh je uprostřed nich. Když je Bůh přítomen, je na místě se klanět a uctívat.

4. Evangelizace

Posledním čtvrtým znakem Duchem svatým naplněné církve je evangelizace. A je to znak velmi důležitý. Když vezmete studium apoštolského učení, společenství, ve kterém se uskutečňuje vzájemná péče a společná bohoslužba, mohli byste říci, že jeruzalémská církev byla tak trochu uzavřené ghetto a zabývala se svými záležitostmi. Nebylo tomu tak! První křesťané byli zaměřeni na misi! V posledním verši je napsáno: A Pán denně přidával k jejich společenství (k církvi) ty, které povolával ke spáse. Není pochyb o tom, že to Pán činil skrze kázání apoštolů, každodenní svědectví členů církve a jejich společenstvím, ve kterém byla Kristova láska. Text naznačuje, že příslušnost k církvi a spása patří k sobě. Pán nepřidával ty, kteří by nebyli spaseni. Ale ti, kteří přijali Krista a skrze něj odpuštění hříchů, byli přidáváni k jeruzalémskému společenství. Spása a zapojení (členství) v církvi patří k sobě. A Pán takové přidával denně.

Prožil jsem takovou věc jen jednou. Bylo to na misijní práci v rovníkové Africe. Pracovali jsme s týmem studentů a farářů mezi lidmi. Každý den někteří lidé uvěřili. Když jsem s někým dle evropské situace o Kristu mluvil delší dobu, můj tlumočnický do domorodého jazyka do mě šťouchl loktem a netrpělivě zvolal: Tak už se jich zeptej, zda chtějí přijmout Krista. A oni chtěli! Připojili se k církvi.

Pro první církev v Jeruzalémě nebyla evangelizace „Popelkou“! Oni kázali, svědčili o Kristu a sloužili lidem denně. A Pán přidával ty, kteří byli spaseni. I my v Evropě potřebujeme obnovit očekávání, že Pán chce přidávat ty, kteří budou v Kristu Ježíši smíření s Bohem i s lidmi. I naše sbory a farnosti potřebují důležité znaky Duchem svatým naplněné církve, jako tomu bylo po Letnicích v Jeruzalémě.

- Učení apoštolů – obsažené v Bibli.
- Společenství lásky a vzájemné péče.
- Upřímná, radostná a pokorná bohoslužba v chrámu i po domech.
- Bylo tam zvěstování evangelia a služba okolní společnosti. Křesťané byli Bohu i lidem milí.

Obávám se, že křesťané nejsou v naší zemi příliš lidem milí! Z toho je třeba činit pokání a modlit se!

Ať Duch svatý obnovuje znaky jeruzalémské církve i v naší současnosti! Amen!

Pavel Černý, kázání při ekumenické vigilii v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, Praha, 11. 6. 2011